

Grund som en Videnskabsmand, en Kunstner af samme Grund som en Politiker og saa videre.

Inden vi kan finde den almindelige Grund, maa vi først have Rede paa det almindelige Kendetegn.

Og dette fælles Kendetegn er, at de alle vil ses i et bestemt Lys af deres Omgivelser og omgiver sig med en vis selvdannet Forestilling.

En Kvinde, som koketterer med sig selv, medens hun staar foran Spejlet og ordner sin Dragt, forsøger derved at faa sine Træk til at gengive det Billede, som hun tydeligt ser for sit indre Blik.

Dette Billede er undertiden skabt af hende selv efter hendes egen Smag, men oftere er det tillige et Laan fra Modeverdenen. Eller, hvis hun ikke paa Forhaand har dannet sig et eller andet bestemt Billede, saa skaber hun det i alle Tilfælde foran Spejlet. Hun indtager den ene Stilling efter den anden, anbringer sine Blomster snart paa den højre og snart paa den venstre Side af Hovedet, undertiden reder hun sit Haar op, undertiden reder hun det ned; hun vælger og vrager Farver og Former, lige indtil hun for sig har et saadant Fantasibillede af en Kvinde, som tilfredsstiller hende, og som hun derfor tillægger sig.

Og paa samme Maade er det i Selskabslivet, naar hun ler og bøjer sit Hoved, eller, naar hun staar stille for at tale med nogen og faar Løjlighed til Gestus og skiftende Ansigtssudtryk - hun forsøger hele Tiden at efterligne det Billede, som hun har dannet sig i sit Indre, eller som hun netop er i Færd med at danne, medens hun taler. Dette Billede vil hun indprente hos andre, og hun mærker ogsaa, at det fæstner sig hos dem, som ser paa hende og taler med hende. En Kvindes hele Liv er ofte ikke andet end en eneste Bestræbelse efter at indprente hos andre et saadant Billede, og en højere Glæde end Held i disse Bestræbelser kender hun ikke. Glæden beror imidlertid ikke paa, at andre virkelig modtager dette Billede; den skyldes Bevidstheden om, at Billedet bliver staaende hos dem, og at det har Evne til at betage

Men dette Ønske om at gøre et vist, beregnet Indtryk paa andre er ingenlunde noget, som udelukkende er ejendommeligt for Kvindene.

En Kvinde, som er bleven vant til at behage ved det Billede, som hun har skabt af sig selv, kan ikke frivilligt afstaa fra at

kokettere, selv om hun netop derved har skabt sit Billede. Kun en stor, indre Forandring kan befri hende for denne Vane, en Forandring, som overflødiggør Koketteriet, fordi Lysten til at behage er forsvunden.

Arvid Jürnefelt: *Min Omvendelse.*
Overs. af A. P. Rosenberg. (1903).

Er Mændene saa slemme?

Det er tilvisse et sørgeligt Billede, Fru Stampe Feddersen i Nr. 19 af nærværende Blad, i en forøvrigt varmtfælt og velskreven Artikel, tegner af os Mænd, særligt de unge. Det hedder, at „løse Forbindelser mellem unge Mænd og Kvinder“ findes „i store Kredse i København“, at „Mændene levede og fandt sig fuldt berettiget til at leve i Flergifte“, og at, naar en ung Mand kommer til Hovedstaden, mødes han med: „Du er ingen Mand, naar du ikke har med Kvinder at gøre“.

For den, der ikke genkender sig selv i disse Antydninger, og derfor gjerne vil gøre en Indvending, stiller Sagen sig temmelig vanskelig. At opstille sit personlige Skøn mod Fruens fører jo til intet. Statistisk lader sig intet godtgøre, hverken nu eller nogensinde. At se sig om i sin Bekendtskabskreds og konstatere, at Billedet ikke passer, vilde for det første være at stille sig i et ubehageligt Lys af Selvfærdighed, og dernæst vilde det falde for den nærliggende Modbemærkning, at den Kreds, man lever i, maaske er for snæver.

Man maa derfor fæste Blikket paa, om der ikke i Mandens, specielt den unge Mands Liv, skulde kunne paapeges en Kendsgerning, der gør det lidet sandsynligt, at han skulde blive et let Bytte for erotiske Tilskyndelser. Findes der en saadan uafviselig Kendsgerning, saa er vi derved med et Slag hævet ud over det personlige Skøns Gisninger og faar fast Grund under Fødderne.

Den Kendsgerning, jeg skal tillade mig at pege paa, er, at der netop mest i den unge Alder er noget, der optager Manden med Liv og Sjæl, samler alle hans Tanker, sætter hele hans Viljekraft i Bevægelse. Jeg mener naturligvis Eksistenskampen, der netop i de unge Aar er af altopslugende Intensitet, da det er der, at Grundlaget skal lægges for hele Livet, og det grundlæggende Arbejde er som bekendt altid det haardeste. Hvilken Grad af Intensitet denne Kamp antager i de forskellige Erhvervsklasser, med hvilken Styrke den altsaa kan optræde som Modvægt mod Erotikkens Sirenestemmer, er det ganske vist ikke let for en enkelt at komme paa det rene med; helt nøje kender enhver kun Forholdet indenfor sin egen Klasse. Det er dog ikke rimeligt at antage,